

fot. archiv MSI

Eucharistia

v živote Marty Robinovej

Marta Robinová (1902 – 1981) je jednou z najväčších mystičiek a stigmatičiek 20. storočia. Každý piatok prežívala drámu Kristovho utrpenia a smrti – na jej tele sa pritom objavovali krvácajúce stigmy Vykupiteľových rán. Avšak verejnú mienku i svet vedy najväčšmi udivovala skutočnosť, že viac ako päťdesiat rokov jediným pokrmom Marty Robinovej bol Ježiš v Eucharistii.

Detstvo

Marta Robinová sa narodila 13. marca 1902 vo Francúzsku v regióne Chateaufort-de-Galaure v dedinke Drome. Pokrstená bola vo farskom kostole v Saint-Bonnet. Mala päť starších súrodencov – štyri sestry a brata. Rodičia mali gazdovstvo. Martin otec bol pracovitý a poriadny roľník, jej matka zbožná a radostná žena.

Roku 1903 celú oblasť postihla epidémia týfusu, v dôsledku ktorej zomrelo veľa ľudí. Aj malička Marta vtedy ochorela. Napokon prežila, ale jej zdravie bolo silne narušené. Zo zdravotných dôvodov často chýbala v škole, takže

aj pán farár ju musel na prvé sväté prijímanie pripravovať doma. 15. august 1912 bol v Martinom živote významný deň: prvý raz prijala Krista v Eucharistii. Po rokoch vyznala: „Myslím si, že Pán ma v deň môjho prvého svätého prijímania prijal do vlastníctva. Ježišovo srdce začalo biť v mojom.“

Marta mala veľmi dobrú pamäť, rýchlo si vedela všetko zapamätať a rada sa učila. Žiaľ, školskú dochádzku skončila ako štrnásťročná, lebo musela pomáhať rodičom na gazdovstve. Bola pokojným a radostným dieťaťom, veľmi rada mala kvety, ochotne robila v kuchyni i v záhrade,

zbožňovala ľudové piesne a tance počas večerných stretnutí susedov.

Postupné ochrnutie

V máji 1918 šesťnásťročná Marta začala trpieť veľkými bolesťami hlavy. 25. novembra toho rok nečakane odpadla v kuchyni v prítomnosti svojej matky. Odvtedy 20 mesiacov bola v bezvedomí. Lekári boli bezradní, lebo nevedeli určiť jej diagnózu. Rodičia sa báli, že Marta čoskoro zomrie. Nik si však vtedy neuvedomoval, že to bolo „mystické bezvedomie“, počas ktorého Ježiš duchovne pripravoval Martu na veľké poslanie sprítomňovania jeho lásky a nekonečného milosrdenstva. K úžasu a nemalej radosť všetkých sa dievča jedného dňa prebralo a pokračovalo v rozhovore presne na tom mieste, kde ho prerušilo pred upadnutím do mystického spánku. Od tej doby sa Marta mohla pohybovať už len s barlamami. Avšak jej choroba sa čoraz väčšmi zhoršovala. Dievča bolo vnútorne presvedčené, že najdôležitejším poslaním jej života bude trpieť za iných. Od Márie sa ▷

Eucharistia bola pre Martu najdôležitejšou udalosťou a jedným pokrmom, ktorý ju udržiaval pri živote

nemohla prijímať nijaké jedlo a nápoje. Okrem toho vôbec nespala. Skutočnosť, že Marta žila napriek tomu, že vôbec nejedla, ostala pre vedu záhadou. Vedci okrem toho potvrdili, že príčinou jej úplnej bezvládnosti nie sú jej emocionálne, psychické či duševné stavy. Vylúčili aj nervové zrútenie, nádor na mozgu alebo epilepsiu. Príčiny Martinej choroby ostali pre vedu veľkým tajomstvom.

Neveriaci filozof a lekár Paul Louis Couchoud, ktorého zvedavosť prebudili informácie o Marte Robinovej, vybral sa k nej na návštevu, aby sám zhodnotil, či je pravda všetko to, čo sa hovorí o mystickom živote, stigmách a o tom, že jej jediným pokrmom je Eucharistia. Po mnohých ťažkostiach sa mu napokon vďaka zásahu samého biskupa podarilo stretnúť sa s Martou. Veľmi rýchlo sa medzi nimi rozvinulo duchovné priateľstvo a odvtedy sa vedec stal jej častým hosťom. Doktor Couchoud potvrdil, že Marta Robinová ochrnula na celom tele, čo tak silne zablokovalo jej hltacie svaly, že nebola schopná prehltnúť ani kvapku vody. Vo svojej lekárskej správe napísal, že to, čo ho javiac udivovalo, bol spôsob, ako Marta prijímala Eucharistiu. Hostiu neprehltla, lebo vzhľadom na ochrnutie hltacích svalov to nebolo možné. Avšak hostia sama tajomne prenikla do jej vnútra.

Marta nevenovala väčšiu pozornosť ustavičnej hladovke, na ktorú ju podľa jej slov „odsúdil“ Ježiš. Nič nejedla a nič nepila len z dôvodu telesnej nemožnosti, spôsobenej ochrnutím. Vyše 50 rokov neprijímala telesný pokrm, ale nemohla žiť bez Eucharistie.

Eucharistia bola pre Martu najdôležitejšou udalosťou a jediným pokrmom, ktorý ju udržiaval pri živote. Prijímala ju len raz týždenne, v utorok. V posledných rokoch života v stredu večer. V deň, keď mala prijať Ježiša vo Sviatosti, od rána sa modlila, pričom opakovala svoj úkon

učila bezhranične veriť a dôverovať Ježišovi. Mala len jedinú túžbu – aby naplnila celú Božiu vôľu.

15. októbra 1925 na sviatok svätej Terézie Avilskej Marta napísala akt odovzdania sa a úplného obetovania svojho života Bohu. Bol to súkromný úkon zasvätenia sa, zasnub s Kristom, darovaním sa mu ako „obeta lásky“, a zároveň dojímavý druh milostného listu Bohu. Tu sú niektoré vety z neho: „Pane, môj Bože! Požiadal si svoju malú služobnicu o všetko – zober si teda a prijmi všetko... Ó, Milovník mojej duše! Túžim len po tebe a pre tvoju lásku sa zriekam všetkého... Bože lásky! Zober si moju pamäť a všetky jej spomienky. Zober si môj rozum a učiň, aby slúžil len pre tvoju väčšiu slávu... Zober si celú moju vôľu... Zober si moje telo a všetky moje zmysly, môj rozum a všetky jeho schopnosti, moje srdce a všetky jeho city... Ó, Bože mojej duše! Ó, božské Slnko! Milujem ťa... Skry ma v hĺbke tvojho bytia... Zober si ma k sebe. Len v tebe chcem žiť.“ Mnohí mystici hovorili, že na znamenie mystického zasnúbenia sa Kristom dostali od neho zlatý „zásnnubný prsteň“. Marta priznala, že na svojom prstenníku ho videla dvanásťkrát.

Po tomto úkone zasvätenia sa Ježišovi začali sa s Martou diať divné veci. 3. októbra 1926 v deň spomienky na svätú Teréziu z Lisieux dvadsaťštyriročná žena upadla do mystického stavu, ktorý trval tri týždne. Po prebudení sa rodičom priznala, že počas toho času prežila veľké utrpenie, zároveň však paradoxne zakúšala sladkosť Božej lásky. Vyznala: „Keď trpíme, je to škola lásky, aby sme viac milovali.“ V tom čase ju tri razy navštívila svätá Terézia z Lisieux, ktorá chorej hovorila, že sa má pustiť do zakladania „ohnísk lásky“ na celom svete.

Ochrnutie Martiných nôh postúpilo tak ďaleko, že sa už nemohla pohybovať sama. Od februára roku 1929 choroba zasiahla aj ruky, plecia a svalstvo tráviaceho ústrojenstva. Od tej doby nemohla nič prehltnúť, a preto nebola schopná jesť ani piť. Bola pripútaná k posteli až do svojej smrti 6. februára 1981.

Zázrak Eucharistie

O Martu sa staral doktor Jean Dechaume, profesor lekárskej fakulty v Lyone, a doktor André Ricard. Vo svojej lekárskej správe o Martinom zdraví napísali, že 2. februára 1929 okolo poludnia jej nohy a ruky ostali bezvládne a stuhli. Ochrnuli aj hltacie svaly, preto chorá

lásky oddania sa Kristovi z 15. októbra 1925. V ten deň pristupovala aj k sviatosti zmierenia. Po prijatí Eucharistie vydala tichý výkrik úžasu a radosti a potom upadla do extázy, ktorá spočívala v jej úplnom splynutí s Bohom. Počas takého vytrženia Martina tvár žiarila nadzemským šťastím a krásou. Vyjadrila to v modlitbe: „Som taká šťastná, ó, môj Milovaný, lebo cítim, že moje srdce bije v tvojom, pretože vo svojom srdci cítim prítomného teba, živého a všemohúceho. Pán vo mne – aké tajomstvo! Cítim sa ako v raji. Jedného dňa zomriem, cítiac, ó, môj Ježišu, ako žiješ v mojom srdci. Ó, môj Ježišu, učiň, aby jedného dňa povedali, že ma pohltila tvoja láska nie ako dôsledok môjho úsilia, ale vďaka tvojej milosti... Ó, môj Bože, keď ma už teraz obdarúvaš takým pokojom, robíš ma takou šťastnou na zemi, čo bude v nebi?“

Mystici majú pri prežívaní extázy bezprostredný kontakt so samotným Bohom a prerušujú spojenia, ktoré ich spájajú so svetom. Marta vysvetľovala, že sa nedá povedať, že počas mystických stavov sa jej duša oddeľovala od tela, skôr je akosi zvláštne uchvátená: „Boh sa zjavuje najprv v bázni. Je to niečo také nové, že sa to nedá vyjadriť! Potom zakúšam pokoj, je to stav mimo času. Nevieam, kedy presne sa to deje. Nevieam, ako to opísať... Deje sa to mimo mňa a vo mne. Som uchvátená. Zbytočne kladiem odpor, som uchvátená láskou. Nie je v tom však nijaká nevyhnutnosť.“

Až nasledujúci deň po prijatí Eucharistie sa končila extáza a Marta sa vracala k normálnemu životu. Pre mystičku bolo najdôležitejší život viery, jej osobný vzťah lásky s Ježišom, nie nadprirodzené stavy a zážitky. Podobne ako svätý Ján z Kríža tvrdila, že nemáme túžiť po nadprirodzených duchovných zážitkoch, pretože púšť ducha, temná noc viery je najcennejší dar, vďaka ktorému môžeme kráčať s Ježišom po krížovej ceste a dozrievať k láske v nebi. Touto cestou budeme môcť kráčať len vtedy, keď našim najdôležitejším duchovným pokrmom bude Ježiš v Eucharistii.

Marta hovorievala: „Keď prijíam Oltárnu sviatosť, deje sa to tak, akoby do mňa vstupovala živá osoba... Vlhčia mi ústa, ale nič nemôžem prehltnúť. Hostia vnikne do mňa, ale vôbec neviem, ako. Eucharistia nie je obyčajný pokrm. Zakaždým do mňa vlieva nový život. Ježiš je v celom mojom tele, akoby som vstala z mŕtvych. Najsvätejšia sviatosť

for. archiv MSI

je niečo viac ako zjednotenie: je to splynutie v jedno... Chcela by som všetkým, ktorí sa ma neustále vypytujú, či skutočne nič nejem, veľmi nahlas povedať, že jem oveľa viac ako oni, pretože sa sýtim eucharistickým telom a krvou Pána Ježiša. Chcem im povedať, že oni sami v sebe blokujú účinky tohto pokrmu.“

Pre všetkých, osobitne pre vedu je najväčším udivujúcim fakt, že Marta od chvíle úplného ochrnutia jej tela roku 1929 až do svojej smrti vo februári 1981, čiže vyše 50 rokov absolútne nič nejedla, nič nepila a vôbec nespala, no jej organizmus napriek tomu fungoval normálne. Jej jediným pokrmom bolo sväté prijímanie. Kristus chcel cez toto mimoriadne znamenie, cez trvalý eucharistický zázrak všetkým ľuďom dokázať, akú veľkú silu má Oltárna sviatosť, ak je prijímaná s hlbokou vierou.

Najsvätejšia sviatosť je niečo viac ako zjednotenie: je to splynutie v jedno...

Na príklade Marty Robinovej nám pripomína, že skutočný život dostávame len vtedy, ak prijímame Kristovo telo a krv v Eucharistii. Cez tento zjavný zázrak nás Ježiš chce všetkých doviest' k horlivej viere v Najsvätejšiu sviatosť a k poznaniu, že Oltárna sviatosť je on sám vo svojom zmŕtvychvstalom a oslávenom človečenstve. Dáva sa celý, aby sa s nami delil o plnosť života: „Ak nebudete jesť telo Syna človeka a piť jeho krv, nebudete mať v sebe život. Kto je moje telo a pije >

Ján Pavol II. s duchovným vodcom Marty Robinovej, pátrom Finetom, október 1985

fot. L'Osservatore Romano

moju krv, má večný život a ja ho vzkriesim v posledný deň“ (Jn 6, 53 – 54).

Trpela spolu s Kristom

Marta chápala, že keď sa zjednotí s Kristom v láske, bude musieť mať podiel aj na jeho utrpení za spásu sveta a viesť duchovný boj so silami zla. V októbri 1927 diabol na ňu prvý raz zaútočil, keď sa jej zjavil v podobe hroznej beštie. Neskôr k nej zlí duchovia prichádzali v podobe ľudí, triasli ňou, prehadzovali ju na posteli alebo fackovali.

Roku 1930 Marta dostala od Ježiša dar stigiem. Počas modlitby uvidela niečo ťažko opísateľné, akúsi „ohnivú strelu“, ktorá akoby „svetelný šíp“ vyšla z Ježišovho srdca. Mystička o tajomnej udalosti povedala: „Ježiš ma najprv poprosil, aby som mu darovala svoje ruky. Zdalo sa mi, že z jeho srdca vyšla strela,

ktorá sa rozdelila na dva lúče. Každý z nich prerazil jednu z mojich rúk. Moje ruky však zároveň akoby boli prebité aj z vnútra. Potom ma Ježiš povzbudil, aby som mu obetovala nohy, čo som okamžite urobila. Vtedy som uvidela strelu, ktorá sa tiež rozdelila na dvojce a prerazila moje nohy. To všetko sa odohralo veľmi rýchlo. Ježiš ma potom požiadal, aby som mu darovala svoju hrud' a srdce... Ich prebodnutie bolo ešte intenzívnejšie... Ježiš mi ponúkol ešte trňovú korunu. Položil mi ju na hlavu a silne ju pritisol.“

Od tej doby Marta mala na svojom tele také rany, aké mal ukrižovaný Ježiš. A tie pred očami jej rodičov hojne krvácali. Odkiaľ sa brali tie litre krvi, keď Marta nič nejedla a každý niekoľkolitrový úbytok tekutín mal viesť k okamžitej smrti? Lekári boli zaskočení, nedokázali pochopiť ani vysvetliť tie všetky tajomné javy.

30. decembra 1930 Marta nadiktovala nasledujúci list: „Toho roku sa uskutočnilo intímne zjednotenie mojej duše s Bohom. Prešla som tajomnou a hlbokou premenou. Napriek chorobe je moje šťastie hlboké a trvalé, lebo je božské. Aké to dielo! Aké pozdvihnutie! Koľko agónie svojej vôle som potrebovala, aby som mohla umrieť sebe samej.“

Lekári, ktorí sa o Martu starali, vo svojej správe píše, že pacientka v októbri 1931 začala každý piatok prežívať Pánovo umučenie: na jej hlave, rukách, nohách a boku sa objavili stigmy Kristových rán, ktoré hojne krvácali.

Každý piatok Marta na svojom tele zakúšala umučenie a smrť Ježiša. Bolo to strašné telesné i duchovné utrpenie, spôsobené úplnou opustenosťou, zakúšaním neprítomnosti Boha, ktoré Ježiš vyjadril slovami: „Bože môj, Bože môj, prečo si ma opustil?“ (Mt 27, 46). Taký bol konečný dôsledok hriechov všetkých ľudí, ktoré Ježiš dobrovoľne vzal na seba, aby ich odstránil a všetkých ľudí vyslobodil z otroctva diabla. Marta spolu s Ježišom prežívala utrpenie za spásu hriešnikov. Jej spoluutrpenie s Ježišom dosiahlo vrchol v „smrti“ na kríži, ktorú prežívala každý piatok o tretej popoludní. Po „smrti“ Marta prežívala súd, ktorým budú musieť prejsť všetci ľudia. Keď sa súd skončil, prežívala oddelenie duše od tela a očakávanie zmŕtvychvstania. V nedeľu ráno sa na kňazovu výzvu mystička vracala k normálnemu životu.

Marta Robinová sa skrze svoje zjednotenie s Ježišom v tajomstve jeho utrpenia a smrti na kríži za spásu sveta stala skutočným géniom duchovného života. Jej genialita sa týkala životnej múdrosti, poznania konečného cieľa ľudského života a ciest, ktoré k nemu vedú. Táto francúzska mystička si uvedomovala veľkú drámu boja dobra so zlom, ktorá prebieha v srdciach ľudí. Vedela, že najväčšou tragédiou človeka je hriech a taký život, akoby Boh neexistoval. Bolo jej jasné, že zotrúvaním v hriechu sa stávame otrokmi diabla a smerujeme k večnému zatrateniu. Duchovná genialita Marty spočívala v tom, že mala účasť na neustále prítomnom úkone vykúpenia, ktoré Kristus uskutočnil svojím utrpením, smrťou a zmŕtvychvstaním. Aby zachránila hriešnikov od večnej záhuby a navrátila ich z cesty vedúcej do pekla, chorá sa zjednocovala s Kristom v jeho obeti na kríži za spásu sveta. Svoje modlitby a utrpenia obe-

tovala za iných ľudí, brala na seba ich utrpenia, aby im vyprosila milosť obrátenia. Jej bolesť bola zvlášť intenzívna vo chvíľach, keď neprežívala prítomnosť Boha. Pociťovanie neprítomnosti Ježiša bolo pre ňu „peklo“, prežívaním pravdy, akým strašným utrpením je hriech. Marta bola zjednotená s Kristom, ktorý sa pre našu spásu stal hriechom, „aby sme sa v ňom stali Božou spravodlivosťou“ (2 Kor 5, 21). V nedeľné ráno sa mystička zapájala do radosti Kristovho zmŕtvychvstania, definitívneho víťazstva nad diablom, hriechom a smrťou. Tak sa Marta zúčastňovala na celej dráme nášho vykúpenia, ktorá sa sprítomňuje počas každej svätej omše. Takým spôsobom nám chce Ježiš cez Martu povedať: „Každý kresťanský život je svätou omšou a každý duša na tomto svete je ‚hostiou‘. Zober celú seba, bez výhrad, a obetuj sa Bohu spolu s Ježišom, s jeho božskou obetou, nepretržite prinášanou za vykúpenie sveta.“

Všetkých viedla ku Kristovi

Správa o Martinej zvláštnej chorobe sa rýchlo roznesla po celom okolí. Čoraz viac ľudí začalo navštevovať neobyčajnú ženu s prosbou o radu, usmernenie a modlitbu. Cez jej izbu prešli tisíce ľudí. Boli to ľudia, ktorí zastávali veľmi zodpovedné miesta v Cirkvi a v štáte, kardináli, biskupi, kňazi, ministri, profesori, bohatí podnikatelia, ale aj chudobní robotníci, roľníci, ľudia zotročení rôznymi závislosťami

foto: archiv MSI

a trápení samovražednými myšlienkami. Chorá dávala hľadajúcim veľmi výstižné a okamžité odpovede, usmernenia alebo výstrahy. Neexistovala pre ňu otázka bez odpovede, problém bez riešenia, situácia, z ktorej by neukázala východisko. Zúfalým a trpiacim, ktorí k nej prichádzali s prosbou o pomoc a radu, hovorila, že vezme na seba ťarchu ich problémov. Tak mohla sama splatiť Bohu dlh za ich previnenia. A tak napríklad po vyznaniach istej prostitútky vzala na seba utrpenie spôsobené jej hriešnym životom.

Všetkých viedla ku Kristovi, ktorý lieči všetky rany, utišuje všetky bolesti

a rieši aj tie najťažšie problémy. Neraz len jediné Martino slovo zmenilo život mnohých ľudí. Hriešnikov prijímala s najväčším súcitom. Milovala ich Kristovou láskou. Keďže diabol na ňu neustále dorážal najrôznejšími pokušeniami, poznala ťarchu previnenia lepšie než samotný vinník. Preto Marta mocou zjednotenia sa s Kristom v modlitbe a v Eucharistii a dobrovoľne prijímaným utrpením za hriešnikov viedla neustály, víťazný boj so silami zla a vytrhávala z ich otroctva tisíce ľudí.

P. Mieczyslaw Piotrowski TChR ■

foto: archiv MSI

„Kto je moje telo a pije moju krv, má večný život a ja ho vzkriesim v posledný deň“ (Jn 6, 53 – 54)